

Motivațional – ești în liceu, de ce îți este utilă matematica?

Grigore Moisil considera că "Matematica va fi limba latină a viitorului, obligatorie pentru toți oamenii de știință. Tocmai pentru că matematica permite accelerarea maximă a circulației ideilor științifice."

Matematica poate fi considerată regina științelor. Mai exact însă, matematica este o disciplină intelectuală importantă având propriile sale drepturi și un arbore genealogic care se întinde în trecut în diferite culturi, începând din Grecia antică până la civilizațiile timpurii. Matematica e știința ce studiază modelele de structură, schimbare și spațiu.

Ce au toate problemele în comun? Rezolvatorii foarte buni de probleme sunt capabili să înțeleagă ce se așteaptă de la problemele pe care le întâlnesc. Cu alte cuvinte, o persoană care e expertă în rezolvarea de probleme știe că trebuie să cunoască toate elementele inițiale ale problemei. Pentru a rezolva o problemă din viața obișnuită trebuie să ai o bună atenție la detalii și răbdare. Abia apoi, după ce ai făcut o examinare a detaliilor, trebuie să iei alegerile inteligente. Urmează dezvoltarea unei strategii, pas cu pas. Planul trebuie realizat într-o ordine care are sens. E bine să se facă și experimente cu planul obținut. Odata ce s-a obținut o soluție reală, ea trebuie testată, pentru a se stabili dacă este sau nu corectă.

Matematica e utilizată de orice om, dar în special de cei care lucrează cu cifre (contabili, finanțisti, directori financiari). Desigur, aproape nu există meserie care să nu se folosească măcar în parte de matematică. Printre domeniile cele mai populare sunt: pedarea matematicii (să predau altora matematica), științe actuariale (finanțe, asigurări, probabilități, statistică, economie), științe din domeniul tehnologia informației (informatică, programare, rețelistică, baze de date, dezvoltator de sisteme integrate), cercetare (pot folosi matematica pentru a descoperi lucruri utile pentru companii), biomatematica (un domeniu interdisciplinar care studiaza procesele biologice folosind unelte și tehnici din matematică), criptografie (studiul informațiilor ascunse, de exemplu SRI). Și un artist are nevoie de matematică. Și un critic de artă are nevoie de așa ceva. Un grafician? Sculptor? Da, și ei au nevoie de matematică.

Prof. Viorel Doia

Perle:

1. Metoda folosită de Ion pentru a pune mâna pe pamântul Anei este însărcinarea.
2. Poetul își așteaptă iubita ca împreună să cutremure o barcă.
3. La începutul fiecărei poezii eminesciene stă plantat câte un tei mai gros sau mai subțire în funcție de câte strofe are poezia.

4. Zaharia Stancu a scris un roman desculț. A fost și șef de birou la scriitori.
5. Școala Ardeleană nu a avut propriu-zis sediu, din lipsa de fonduri austro-ungare.
6. "În cunoșcerea baladă "Miorița", sunt descrise câteva întâmplări în care sunt implicați doi criminali, o oaie turnătoare și un cioban ce șochează prin prostia lui".
7. Harap-Alb a trebuit să-și ia viața în propria lui mână

Coordonator: Prof. CONSTANTINESCU ROXANA,
Colaboratori: prof. Niculae Stan, Prof. Stavarache Marian, bibl. Clarisa Istrate, psih. Cristina Ciurumelea, Paulin Gălină, Anca Copăceanu, Oana Cerveanu, Gabriela Gîrbaci, Marina Stelian, Cristina Nidelea

Mihai Eminescu

PE 15 IANUARIE se sărbătorește și acum cu aceleași declarații pompoase ziua de naștere a "Marelui Poet National", ajuns atât de faimos încât prea puțini îi mai cunosc astăzi opera. Incontestabil Mihai Eminescu a fost un vizionar, un om inteligent ce a depășit cu mult gândirea epocii în care a trăit. Un om dotat cu talent scriitoricesc, un condei "periculos" pentru ignoranți și mincinoși pentru că deținea mijloacele de a-și propaga ideile și a transmite mesajul de trezire națională. Mihai Eminescu este poetul național al României, ce a fost o personalitate copleșitoare.

Probabil nu există persoană mai controversată în cultura și istoria românească. Poet și patriot, politician și ziarist, venerat și ignorat, Eminescu e o adevărată comoară pentru toată simțirea românească!

Ca poet, s-a remarcat prin forța de sinteză a izvoarelor autohtone și universale, prin imaginație bogată și fantezie creatoare, prin înălțarea filosofică și printr-o viziune cosmică și mitologică asupra omului. Pe lângă poezie, Eminescu a mai experimentat și în dramă, dar toate piesele sale de teatru sunt doar proiecte. De asemenea, el a scris și proză, în special fantastică, dar acestea au stat mult timp în umbra poeziilor sale, doar în ultima vreme recâștigându-și adevărata lor recunoaștere.

Eminescu este unul din exemplarele cele mai splendide pe care le-a produs umanitatea. Avem convingerea că dacă mai trăia, sănătos, încă douăzeci de ani, el ar fi fost considerat, fără putință de contestare, ca unul din cei mai mari creatori de poezie din întreaga literatură a lumii. [...] Dar Eminescu nu este numai un poet de geniu. Este ceva mai mult.

El este cel dintâi care a dat un stil sufletului românesc și cel dintâi român în care s-a făcut fuziunea cea mai serioasă a sufletului daco-roman cu cultura occidentală.

Mintea lui Eminescu lucrează cu ideea originilor lumii, a infinitului, a creației, adică cu cele mai înalte concepte făurite de rațiunea omului. Printre acestea, ideea eternității stăpânește mintea sa într-adevăr măsură, încât una din atitudinile cele mai obișnuite ale poeziei sale este considerarea lucrurilor în perspectiva eternității. Este, în toată poezia lui Eminescu, o considerare a lucrurilor foarte de sus și foarte de departe, dintr-un punct de vedere care rușinează orice îngustime a minții, orice egoism limitat. Superioritatea intelectuală a poetului este una din formalele cele mai izbitoare ale manifestării lui și aceea care explică prestigiul atât de covârșitor al operei sale.

Din școală am învățat că el ar fi murit din cauza nebuliei, alții chiar zic că de sifilis, ultimile cercetări însă tot mai mult tind să justifice versiunea că a fost omorât cu mercur, pentru viziunile și articolele sale care deranjau puterea.

Dacă poeziile ne alină sufletul, atunci opera sa publicistică ne face inima să bată mult mai intens, scrierile sale erau actuale în secolul XIX, sunt actuale acum și încă mult timp vor reprezenta actualitatea zilei.

E nemuritor prin creația sa la fel ca și Caragiale!

Acum ca niciodată avem nevoie de (re)descoperirea lui Eminescu.

În fiecare clipă când rostim cuvântul "Eminescu" - Luceafărul răsare și renaște!

Oana Cerveanu, XII B

Domnul Oarecare si Domnul Excepțional

Motto: ” Mi-e rușine, deci exist ! ”
Ernesto Sabato

Exercițiul libertății noastre este vast: avem de ales între multe lucruri și în diverse situații. Dar, avem de făcut totuși o alegere a alegerilor, o alegere care ține de însuși faptul că ne-am născut și suntem vii: avem de ales între o viață mediocră și o viață nobilă, avem de ales între a fi om banal și un om superior (nu mă refer aici la calificări sociale, studii, diplome și nici la condiții ereditare, blazoane, rang nobiliar etc; concep oamenii superiori printre cei puțini alfabetizați și oameni banali, mediocri, printre cei supertitrați sau aristocrați cu ștaif)...

Cum trăim ? Aceasta e întrebarea care ne somează la o astfel de radicală opțiune ! Care e criteriul de demarcație, cum facem distincția, cum ne dăm seama din care tabără facem parte ? Plec de la premisa că toți oamenii au un anumit sentiment al vieții și toți știm că suntem limitați pe diverse planuri, totul culminând cu limita absolută – moartea. De aceea, eu cred că putem formula următorul criteriu de demarcație între cele două moduri de viață și de umanitate: **relația intim – trăită cu limita.**

Omul obișnuit, omul oarecare, omul mediu se remarcă prin sentimentul că limita nu are caracter limitativ, restrictiv și că nimic nu este imposibil până la urmă; totul este permis pentru că totul i se cuvine, nimic nu este insurmontabil, nimic nu e periculos.

Acest om nu are de dat socoteală nimănui pentru că el consideră că nimeni nu-i este superior și că în general nu există superiorul. Prin urmare, acest om se livrează natural bunului plac, făcând numai ceea ce-i convine, așa cum îi vine.

În schimb, omul superior se recunoaște prin relația sa amplificată trăită cu limita, având un alt sentiment al vieții care include problematicul, primejdiosul, tragicul. Nu există necesitate istorică, nimic nu e cert, viitorul se inovează dând bătălia cu aceste limite. Fiecare clipă este pentru el o minusculă inimă efemeră, omul simțind permanent cum îi fuge pământul de sub picioare. Dacă pentru primul totul era prilej de divertisment, pentru acesta din urmă, totul este prilej de avertisment. Omul superior se recunoaște după necesitatea interioară de a face nu ceea ce are chef să facă, ci **ceea ce trebuie să facă.**

**EU sunt TU adică
Marian Stavarache**

BLESTEM

Blestemat este pământul
A toate roditor,
Când oamenii îl calcă
Sădind mânia lor.

Blestemat e acel câine
Pe jumătate lup,
Când frații lui de haită,
Cu dinții, gâtu-i rup.

Blestemată e iubirea
Ruptă la jumate,
Când e despartită
De cealaltă parte.

Blestemați suntem cu toții
Că nu știm să trăim,
Avem un infinit,
Și totuși, ne grăbim.

Gabriela Marilena Gîrbaci, XIII-G

PACE

Nu faceți din acest cuvânt
Ceva banal pe-acest pământ,
Ci atunci când îl roștiți
Armele să le-amuțiți!

Brăzdând văzduhul, un porumbel vine
În pliscu-i o ramură verde, iată, că ține
Dar nimeni nu-l vede și-i neobservat...
Ramurei îi dă drumul...
Și e împușcat...

Copiii plâng de foame
Chiar mulți se și topesc
Dar ei nu se aud
Căci armele vorbesc...

De unde atâți bani
Și pentru hrana lor
Când bugete-am dat
În slujba armelor?

Ancuța Copăceanu, XII B

NATURA

Oare de ce plâng norii?
De ce discol mare și roșu
nu se mai arată,
Așa cum se arată mai
demult?
De ce ni se arată cât mai
des norii fumurii,
Unde, cândva, erau
albaștri ca marea?
Unde este aerul proaspăt
și sănătos
Care ne umplea de
energie?
De ce nu ne mai zâmbesc
copacii
Așa cum ne zâmbeau
mereu?

Unde este solul fertil,
În care creșteau cu drag plantele și
viețuitoarele?
De ce, de fiecare dată trebuie să
plângă animalele,
În concordantă cu natura ce ne
înconjoară?
Ce s-a întâmplat cu oamenii de
altădată?
De ce vor să distrugă planeta?
De ce nu vor să contribuie la ceva
bun,
Pentru planeta pe care locuiesc,
decât să distrugă?
Gândindu-se numai la ei,
Dar la aceste bogății ale Pământului,
Cine se gândește?

Marina Elvira Stelian, IX A

REALITATE

Sunt singură!
Mă simt singură
Realitatea este alta
Dar nu vreau să cred
Din ce gândesc și ce spun!

Cândva va răsări
Într-o dimineață
O rază de soare
Care îmi va transforma
Viața într-o mare de bucurii
Care va depinde numai de mine
Și de sufletul meu, de inima mea
Și de tot ce ține de mine.

Cristina Nidelea, IX A

Ziua Națională a României

Noi, românii, facem parte din acea categorie de popoare care nu prea au știut să citească în acea carte de căpătâi a unui neam care este istoria națională. De ce fac o astfel de afirmație? Simplu. Pentru că de-a lungul timpului am înregistrat nu știu câte zile naționale.

Mai întâi a fost 24 ianuarie- Ziua Unirii Moldovei cu Țara Românească. A urmat 10 mai, Ziua instalării pe scaunul Romaniei a prințului german Carol de Hohenzollern de Sigmaringen- mai târziu Ziua casei regale. A venit apoi anul Marii Uniri de la 1918, când reprezentanții românilor de la Chișinău, Cernăuți și Alba Iulia au hotărât Unirea Basarabiei, Bucovinei și toată Țara Ardealului (Transilvania+Banatul) cu România. Ziua de 1 decembrie 1918, Ziua Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia care a hotărât Unirea Transilvaniei cu România, a devenit după decembrie 1989 Ziua Națională a României.

Lovitura de stat de la 23 august 1944, organizată de forțele democratice împreună cu cercurile palatului regal, în frunte cu regele Mihai, a fost confiscată de comuniști și transformată în revoluție de eliberare....a României, devenind Ziua Națională a României.

În sfârșit, decembrie 1989 avea să marcheze prabușirea regimului comunist din România și instaurarea unui regim democratic. Românii erau liberi să-și hotărască singuri soarta.

Ași!! Tot alții au hotărât pentru ei.

Păi... oameni buni!

Dacă ați fost atenți în context, veți observa ca tot ce urmează lui 24 ianuarie 1859 este însoțit de numele sfintei patrii căreia îi aparținem: "ROMÂNIA".

Iar dacă vrem să fim „mai catolici decât Papa de la Roma”, consacrarea oficială a numelui statului de România apare cu ocazia Adunării Naționale a României din 24 ianuarie 1862, în primul parlament al Romaniei.

Întreaga noastră istorie este marcată de începuturi, dar pe care le-am pierdut sau nu am știut să le apărăm, sau ceea ce este și mai rău, tot noi le-am pus în discuție „pentru a demonstra lumii aceea-Europa-că la vremuri noi”- vrem date noi.

Prof. Nicolae Stan

Vizită la muzeu

1 Decembrie....ploaie mărunță și deasă....prima zi de iarnă....un frig.....ce-mi vine în minte? Să vizitez împreună cu copii muzeul de istorie local. Nu puteam foarte bine să stăm acasă?

Și totuși ajung în fața muzeului...mic dar impunător. Construită în etape, între anii 1870 - 1903, clădirea este monument istoric. Titulatura și profilul muzeului se păstrează până în 1993, când revine la vechea denumire "Teohari Antonescu" și intră într-un proces de reînnoire.

Elevii, aproape amorțiți de frig mă așteptau în hol....Ajunge în final și doamna profesoară de geografie...Începe călătoria....Pătrundem sfioși în prima sală. Expoziția de bază, realizată de secțiile de arheologie și istorie prezintă istoria locală prin intermediul unor mărturii arheologice, documentare precum și obiecte etnografice valorificate în 17 săli. Atmosfera mă copleșește, simt de parcă m-aș fi întors în timp. Fiecare dintre noi, chiar dacă nu o spunem, ne imaginăm cel puțin o dată în viață cum ar fi să trăim în altă epocă. Ne continuăm periplul prin muzeu și prin timp: epoca de piatră, epoca fierului, epoca bronzului, Evul Mediu, epoca modernă, Unirea...chipuri de domnitori ne scrutează grav de pe perete. Copiii sunt foarte atrași de arme și de ținutele soldaților.

La etajul doi ne delectăm cu două expoziții temporare dintre care una de obiecte de pescuit din trecut care îi fascinează pe cei mici. Promitem că ne vom întoarce să vizionăm expozițiile temporare de fiecare dată, muzeul nostru având o activitate destul de bogată.

Teșim din nou în frig, ne îngheață nasul și ne frecăm mâinile pentru a le încălzi dar rămânem cu satisfacția unei zile reușite. Muzeul este un loc unde timpul își pierde din valențe, devine incomensurabil, este locul unde clipa devine eternitate, unde trecutul devine prezent. Noi suntem de fapt memoria noastră.

Însăși viața este un muzeu de oameni de ceară care fug speriați de umbre, topindu-se.Încă nu sunteți în fața muzeului?

Prof. Roxana Constantinescu

În ce societate visați să trăiți?

În prezent visez "modest" la o societate în care oamenii sunt capabili să se respecte, la o societate în care, corupția nu există, unde tot ce se face se face cu bun simț, unde fiecare dintre noi să fie mulțumit de ceea ce a văzut și de ceea ce se întâmplă în jurul său și mi-aș dori ca reursele limitate să devină resurse nelimitate iar cerințele nelimitate să devină cerințe limitate. În această societate aș vrea ca fiecare om normal să-și dorească să trăiască, fiecare om să aibă un scop, pentru care să trăiască. Aș vrea să reparăm zămbetele triste de pe stradă, aș vrea să reparăm sufletul românului și să-i schimbăm mentalitatea, aș vrea să reparăm "ÎNTRERUPĂTORUL" ca să putem aprinde odată "LUMINA", aș vrea să redăm încrederea pentru că încrederea în sine este primul secret al succesului!

Ce-ar fi dacă am schimba și clasa politică? Ce-ar fi dacă ne-am asuma rolurile profesionale și locurile de muncă n-ar fi mai mult decât niște ... locuri de unde ne luăm banii? Ce-ar fi dacă medicii și-ar asuma responsabilitatea muncii lor și obligațiile față de pacient, indiferent de cum îi tratează statul român (care se presupune că va avea o altă conducere, odată ce schimbăm clasa politică)? Ce-ar fi dacă ne-am respecta unul pe celălalt și l-am trata pe celălalt așa cum ne-ar plăcea nouă să fim tratați? Ce-ar fi dacă am ieși din stereotipurile Mioriței, ne-am scutura de haina de victimă și am lupta pentru viața noastră? Ce-ar fi dacă...iubirea ar fi cel mai important lucru din viață și cu ea să așteptăm să vină și fericirea.

În societatea visată de mine aș dori să existe oameni cu minte și cu ei să ne mândrim peste tot în lume. Nouă oamenilor ne place foarte mult să credem că putem reuși totul prin voință, prin control mental, că putem domina orice sentiment, orice fior și orice senzație, că putem fi perfecți și imbatabili sau că spre asta ar trebui să tindem. Visul pentru mine nu își are limita la cer, fiindcă imaginația fiecăruia om este infinită.

Eu lupt pentru visele mele, dacă este nevoie muncesc zi și noapte, învăț continuu, deoarece la final știu că mă așteaptă răsplata: realizarea dorinței mele. Cu toate acestea, știu că atunci când îndeplinesc un vis, un altul va apărea deasupra celui realizat, așa ca o iau din nou de la început. Un vis împlinit deschide calea unui vis neîmplinit până în ultima zi a existenței noastre.

Paulin Găină, XI C

Strategia Națională de Acțiune Comunitară (SNAC) „Săptămâna legumelor donate”

În cadrul Strategiei Naționale de Acțiune Comunitară (SNAC), la nivelul unității noastre școlare, s-a desfășurat **campania socială de sprijinire a copiilor aflați în dificultate „Săptămâna legumelor donate”** care a implicat elevii voluntari și coordonatorii din fiecare județ, colectându-se: jucării, haine, cărți, dulciuri, fructe, urmând să fie donate cu prilejul sărbătorilor de iarnă.

Scopul acestei campanii este acela de a sensibiliza pe copiii și profesorii din unitățile de învățământ cu privire la situațiile de dificultate în care se află copiii afectați de lipsa de alimente. Prin acest demers se intenționează să se contribuie la consolidarea abilităților copiilor de a trăi împreună cu ceilalți într-o societate unită și solidară, în care contează valențele umanitare, implicarea, angajamentul, responsabilitatea. Astfel, elevii voluntari ai claselor a X a E, a X a F și a XII a A, coordonați de prof. Cristina Ciurumelea și Nuți Ghizdăreanu, au donat legume, fructe, jucării, conserve, către familii aflate în dificultate.

Sfaturi

Atunci când tu ești trist
Când totul e-n zadar
Când viața ți se pare
Tristețe și necaz...
Ridica-ți fața și zâmbește...
Ești sănătos, ești bun, ești drept,
Nu ai probleme și nici suferințe.
Ești doar dezamăgit, neînțeles.
Nu regreta trecutul ci schimbă-l chiar acum!
Fii tu copil cuminte, fii calm, ascultător,
Fii totdeauna mulțumit, fii vesel, fericit,
Căci tu ai un Tată ce mult El te-a iubit
Ți-a dat tot ce se poate,
Nu ți-a lipsit nimic...
Arată-ți istețimea,
Arată-nțelepciunea,
Lubește și respectă,
Fii bun întotdeauna!

Nu supăra pe nimeni,
Nu fi neascultător!
Căci din aceste lucruri,
Vei fi BIRUITOR!

Atunci când spui o vorbă buna celui care are nevoie de ea, sau când dai un pahar cu apă , când întinzi o mână ...de ajutor sau când răspunzi mamei frumos la telefon... când întorci obrazul celălalt și taci ca să nu spui o vorba rea, , când vorbești unui prieten frumos, calm,

când plângi cu lacrima celui alt și știi să te bucuri de nota 10 a colegului , chiar dacă tu ai luat 5, atunci esti **cel mai frumos baiat,esti cea mai frumoasa fata din lume!**

Ancuța Copăceanu , XII B

PSIHOLOGIA ȘI LITERATURA

Relația dintre cele două discipline este una de tip binar, de implicație reciprocă, rezultată din obiectul lor comun: viața sufletească a omului.

Este adevărat că perspectivele și mai ales instrumentele de investigare sunt diferite, dar, este vorba de o diferență complementară: în timp ce literatura tratează dimensiunea psihică a eroilor săi oferindu-ne prin intermediul imaginilor artistice modele concrete de comportament (îndrăgostitul, gelosul, avarul, curajosul, lașul, etc), psihologia este preocupată de explicarea acestor comportamente analizând cu ajutorul conceptelor specifice resorturile psihologice care le-au determinat (sentimentele, convingerile, atitudinile, trăsăturile de caracter, etc).

Mulți scriitori din literatura universală (Shakespeare, Goethe, Dante, Cervantes, etc) și din literatura noastră (I.L. Caragiale, Camil Petrescu, Marin Preda, ș.a.) au creat eroi cu o asemenea autenticitate încât nu pot fi confundați, ci din contră, au o personalitate care ne obligă să-i concretizăm asemănându-i cu oamenii din zilele noastre. Cațavencu sau Hagi Tudose, Moș Goriot sau Hamlet, Moromete, sunt atât de autentici încât ne ajută să „vedem”, demagogia, zgârcenia, lenea, care, fără aceste personaje ar fi niște concepte abstracte. Și chiar dacă știm că aceste personaje au fost create de imaginația autorilor lor, îi tratăm ca și cum ar fi existat în realitate, manifestând față de ei simpatie sau antipatie, dragoste sau ură, admirație sau dispreț. Ba mai mult, simțim nevoia să-i întrupăm în cineva, preluând - nu o dată - rolul de regizor al lor.

Fără cunoștințe de psihologie, scriitorul ar rămâne la suprafața fenomenului literar. Numai pătrunzând în lumea lăuntrică a personajului, prin analize psihologice și descifrând - pentru sine - determinanțele și motivele psihologice sau sociale, scriitorul ne va putea înfățișa un erou veridic, credibil.

Mergând pe firul logic al unor asemenea considerații, am mai putea adăuga că buna înțelegere a unei opere literare este condiționată și de măsura în care cititorul este un bun psiholog, înțelegând pe de o parte, posibilitatea de a pricepe procesul creației, iar, pe de altă parte, psihologia eroilor, adică trăirile și comportamentele lor umane.

În finalul considerațiilor noastre cu privire la relația psihologie-literatură am putea afirma că marii scriitori au fost niște fini psihologi, iar psihologii au găsit în literatură nu numai o modalitate de ilustrare a teoriilor lor, ci și un veritabil instrument de adâncire a cunoașterii psihologice.

prof. psiholog Cristina Ciurumelea

INVITAȚIE LA LECTURĂ

Motto:

« Cartea este trebuința de singurătate a omului neliniștit și curios, o fângăduință, o bucurie, o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți ! »

Cartea reprezintă cel mai complet depozit al inteligenței omenestii, adunând în filele ei cunoștințe pe care le păstrează intacte un timp nedefinit.

Acest prieten tăcut îți oferă ori de câte ori ai nevoie același răspuns fidel la fiecare întrebare și-l repetă cu nesfârșită răbdare pînă ce l-ai înțeles. Cartea este atât de înțelegătoare, încât atunci cînd n-ai înțeles-o nu se supără, nu jignește, te așteaptă să revii. O carte te trimite la alte cărți și toate împreună formează baza trainică a culturii noastre.

Însă, interesul pentru citit nu vine de la sine, ci se formează cu răbdare, perseverență, voință, prin efortul comun al familiei și școlii, astfel încît apropierea de carte să devină o deprindere zilnică, iar plăcerea de a citi să fie o necesitate.

Pentru aceasta, alegerea cărților potrivite este doar un prim pas. Al doilea pas și tot atât de important este deprinderea lecturii, obținerea eficienței maxime în urma citirii unei cărți.

Odată format gustul pentru lectură se poate transforma în pasiune. Pasiunea pentru lectură trebuie să se împletească armonios cu pasiunea pentru studiu, lectura contribuind la dezvoltarea limbajului, la dezvoltarea gândirii, la stimularea imaginației, la educarea voinței, a stăpînirii de sine și la cultivarea unor sentimente nobile cum ar fi recunoștință, respect, curaj, onoare.

Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală, în ciuda progresului rapid al științei, cînd televizorul, jocurile video și calculatorul sînt cele care au « furat » interesul copiilor (și chiar al adulților) pentru a citi o carte. Aceștia trebuie scoși de sub influența audio-vizualului și orientați spre atmosfera liniștitoare, tainică a bibliotecii, ajutați să găsească valoarea gestului de a se împrieteni cu povestea, cu un personaj, cu un autor, să descopere înțelepciunea și frumusețea creației.

**Bibliotecar,
Clarisa Istrate**